

Boldog karacsonyt! / Merry Christmas!

(Jn1,1-18) „A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel.” Napjainkban az elvilágiasodás a sötétség hiábavaló kísérlete arra, hogy legyőzze a világosságot. A mesterműve az évente felújított karácsony Krisztus nélkül. A bölcsek helyett, akik kincseiket a kisded Jézusnak hozták, a világias karácsony csupán arról szól, hogy egymásnak ajándékozunk. Nemrég bizonyos félrevezetett katolikus liturgiakutató úgy döntött, „ha nem győzhetjük le őket, csatlakozzunk hozzájuk.” Azzal érvelnek, hogy alkalmazkodnunk kell a modern idők 'embertani irányához', és a szertartásainkat alakítsuk emberközpontúvá. Ez a leendő XVI. Benedek pápát erre a kérdésre ösztönözte: „Mi történik, ha az Istenről való megfélemezés otthonra lel a szertartásban, és abban csupán magunkra gondolunk?” Robert Sara bíboros szerint „ez lehet, hogy furcsának tűnik, de a közelmúlt évtizedekben abból a valós irányzathoz fakad, hogy olyan szertartásokat tervezzünk és tartunk, ahol a fókusz többnyire a szertartáson résztvevő közösségen van, időnként nyilvánvalóan csaknem kizárva Istent.”

Na, itt van nekünk – valami még közönségesebb, mint a karácsony Krisztus nélkül, és már ott van a tervben, vagyis szentmise Isten nélkül. Mikor lesz már elégünk ebből, hogy véget vessünk az elvilágiasodásnak? Meglehetően messzire merészkedtem. Végül is, az elvilágiasodás átível kulturális és földrajzi határokon. Vajon valóban elég erősek vagyunk, hogy megfékezzük az előrehaladását? -- Bizony, nagy mértékben igen! Tény, hogy a legtöbbünk hajlandó segítőtárs a saját elvilágiasításunkban. Magyarázat: Illés próféta nem lelta fel Istent a sziklahasító viharban, sem a földrengésben, sem a tűz lángjában. Rejtekező Istenünk csupán a lenge szellő suttogásában hagyta magát felfedezni (1Kir19,11-13). Ez a tanítás a szentírásból nagy igazságot tartalmaz: Isten a csendben található meg. Az egyik módja annak, hogy kivegyük Őt a szentmiséből az, hogy az ünnepélyes csendre szánt időt zajjal töltjük ki.

Robert Sara bíboros beszél a 'zaj parancsuralmáról.' A ma embere ennek kétszeresen rabszolgája. Nem csupán a töltőállomásokon, a vendéglőkben és a vásárlóközpontokban etetnek bennünket zajjal, hanem a saját ételünkbe visszatérve mi magunk szándékosan merülünk el további híradásokban, zenében. Sokan épp olyan kényelmetlenül érzik magukat TV vagy rádió nélkül, mint a dohányos cigaretta nélkül. Ez a függőség belső rabszolgasága. A dohányzás leköti a szájunkat, de a média leköti az elménket, ezáltal megbénítva az elme imádságát. Megbízható adat: minél hang-függőbb vagy, annál messzebbre kerül az Isten! Krisztus csendes éjben született. Azon kevesen, akik fogadták őt – pásztorok és csillag-kutatók – a csend kedvelői voltak, akik virrasztottak éjjelente, mikor a földre béke és nyugalom szállt. Isten csak csendességben hagyja magát föllelni. Még a szent zene sem tudja helyettesíteni a mindenki által nélkülözhetetlen csendet. Ezen karácsonyi napon adjuk újszülött Urunknak a neki adható egyik legnagyobb ajándékunkat: osztatlan figyelmünket! Ámen!

English / 2017 Christmas

(Jn1:1-18) “The light shines in the darkness, and the darkness has not overcome it.” In our day, secularism is darkness's futile attempt at overcoming the light. Its masterpiece is the annual reconstruction of Christmas without Christ. In place of the wise men who brought their precious gifts to the Christ Child, secular Christmas is exclusively about giving gifts to one another. More recently, some misguided Catholic liturgists have apparently decided, “If you can't beat 'em, join 'em.” They argue that we should adapt to the 'anthropological turn' of modern times and construct the liturgy in an anthropocentric style. This prompted the future Pope Benedict XVI to ask: “What happens if the habit of forgetting about God makes itself at home in the Liturgy itself and if in the Liturgy we are thinking only of ourselves?” “This may seem to be a strange question,” says Robert Cardinal Sarah, “but it arises out of a real tendency in recent decades to plan and hold liturgical celebrations where the focus is mostly on the celebrating community, almost at times to the apparent exclusion of God.”

There you have it – something even more profane than Christmas without Christ and it's already on the drawing board, namely: mass without God. When will we get fed up enough to pull the plug on secularism? Perhaps I'm assuming too much here. After all, secularism transcends cultural and geographical boundaries. Do we really have the power to thwart its progress? – Well, to a great extent we do! It turns out that most of us are willing accomplices in our own secularization. Let me explain! The prophet Elijah didn't find God in the rock-splintering storm, nor the earthquake, nor the flaming fire. Our hidden God only allowed Himself to be found in the whisper of a gentle breeze. (1Kgs19:11-13) This lesson from Scripture contains a great truth: God is found in silence. One way to take God out of Holy Mass is by filling the times of solemn silence with noise.

Robert Cardinal Sarah speaks about 'the dictatorship of noise.' Modern man is doubly enslaved by it. Not only

are we force-fed a steady diet of noise at gas stations, restaurants and supermarkets, once we're back in our own space we willingly immerse ourselves in more media and music. Many don't feel at ease unless the TV or radio is playing even as a smoker isn't at ease without a cigarette. This is the inner slavery of addiction. Smoking preoccupies our mouth but media preoccupies our mind, thereby stifling mental prayer. You can depend on this: the more addicted you are to noise, the more allergic you are to God! Christ was born on a silent night. The few that welcomed Him – shepherds and star-gazers – were lovers of silence who kept watch by night once peace and quiet had descended upon the earth. God only allows Himself to be found in silence. Not even sacred music can substitute the silence we all need. This Christmas day, let's give our newborn Savior the greatest gift we have to offer: our undivided attention! Amen!